



otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Št. 2.

Ljubljana, dné 1. februvarija 1899. VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

II. Krščanska vera.

1.



rav srečna je bila že v zgodnji mladosti *Katarina Emeriška*. Imela je pobožne, bogoljubne stariše. Zlasti je njen oče prelep zgled vernega moža, ki je hčerki tudi pokazal prvo stopinjo nebeške lestvice — živo vero. Mala Katarinica je morala delati na polju. Vodila je konje in pomagala očetu pri raznih opravilih. Pri oranju je oče večkrat, ko je preoral jedno brazdo, počakal, ozrl se proti cerkvi in rekel: „Poglej, tukaj ravno

vidiva do cerkve, kjer je sveto Rešnje Telo, in lahko počastiva Gospoda. On naju vidi in bo blagoslovil najino delo.“ Kađar je pozvonilo, odkril se je oče in rekel: „Sedaj se hočeva tudi sv. maše udeležiti.“ Mej delom

je govoril oče: „Sedaj mašnik beró sv. evangelij, sedaj je darovanje, sedaj morava moliti Jezusa v sv. hostiji.“ Večkrat je tudi zapel kako nabožno pesen. Tako je bil celo mej delom združen z Bogom; vsako njegovo delo je bilo oblaženo po živi veri. — Srečen otrok, ki je imel takega očeta.

Zahvali se, ljubi otrok, večkrat Bogu za dar svete vere. Obujaj pogosto tudi dejanje sv. vere. Veliko koristi boš imel od tega že sedaj. Ali te ne spodbuja k pokorščini živa vera, da je Jezus Kristus postal za te človek, celo otrok, da je bil On, najmogočnejši in najmodrejši, pokoren Mariji in Jožefu? Ali te ne opominja k pridnosti živa vera, da si je Jezus Kristus v potu svojega obraza služil živež, ki je bil potreben za ohranjenje onega svetega življenja, katero je daroval zate na križu?

2. Mučeniki so svojo kri prelili in svoje življenje dali za sveto vero. Njih rane so glasno pričale, da so imeli za resnico vse, kar je Bog razodel in kar nam po sveti katoliški cerkvi zapoveduje verovati. — Svetega mučenika *Petra Veroneškega* je še kot malega dečka vprašal jeden njegovih sorodnikov, ki je odpadel od vere, kaj se uči v šoli. Deček je odgovoril: Učim se apostolsko vero. Deček je postal mož; bil je mašnik, redovnik, pridigar in slednjič mučenik. Ko so ga mučili, je molil: Verujem v Boga, očeta vsemogočnega, i. t. d. In umirajoč še, ko ni mogel več govoriti, je pomočil svoj prst v obilno tekočo kri iz njegovih ran in je zapisal na zemljo: Verujem.

Ce bi bilo potrebno, ljubi otrok, vem, da bi tudi ti rad dal svoje življenje za sveto vero. Ker sedaj niso taki časi, pa vsaj večkrat obujaj vero. Povej Jezusu Kristusu, zlasti v cerkvi pred tabernaklom, da veruješ, kar je on razodel, bolj kakor bi bil sam videl in slišal. H kolikim dobrim delom je že priganjala taka živa vera dobre otroke!

3. Koncem petnajstega stoletja je prišel mlad *indijski kraljevič* nekdam čisto sam do naselbin kristijanov. Tukaj se je spreobrnil in bil krščen. Pri svetem krstu mu je bila od Boga vlita taka živa vera, kakor jo občudujemo samo pri svetnikih v prvih časih krščanstva.

V strahu, da bi v paganski družini svojega očeta ne izgubil milosti, ki jo je prejel pri svetem krstu, je šel prostovoljno v pregnanstvo. K temu ga je spodbujala vera v Jezusa Kristusa, ki je zapustil nebesa in prišel radi nas na revno zemljo. Da bi bil bolj podoben Zveličarju in bi živel nepoznan, šel se je učiti za krojača. Do njegove smrti nihče ni zvedel, da je kraljev sin. Poglej moč sv. vere, ki je naredila iz mladega kraljeviča tako zvestega posnemovalca Kristusovega!

Kako plačilo je pač prejel ta kraljevič v nebesih! Saj je že na zemlji Jezus obilno poplačal one, ki so verovali. Iz zgodbe sv. pisma ti je znano, da je čudežno ozdravljenim navadno rekel: „Pojdi, tvoja vera ti je pomagala!“

Ljubi otrok, ti veruješ v Boga, očeta vsemogočnega. Imej živo vero in ljubi iz vsega svojega srca svojega Stvarnika. Posveti mu svojo mladost! Ti veruješ v Jezusa Kristusa, Sina božjega, ki je prišel k tebi pri prvem sv. obhajilu. Varuj se torej greha, da ne prideš v oblast hudobnega duha in da ne bo nad teboj zgubljen dragocena Jezusova kri! Ti veruješ v sv. Duha, delivca vseh milostij. Skrbi, da bo s posvečujočo milostjo božjo vedno ozaljšana tvoja duša, in nikdar ne pozabi, da si živ tempelj sv. Duha.

Al. Stroj.



V snegu.

Go vam je bilo veselje tam za vasjo, kadar smo imeli južen sneg. Vpili in kričali so otročaji, da se je čulo do Zmaznikove kočice, kjer je stari, na pol hromi ded zrl skozi okno in kimal z glavo:

„A, da! Tudi mi smo bili taki, tudi mi!“

In ded se je zamislil; ustnici pa so se mu gibali, kakor pri molitvi.

Zunaj pa je zaklical županov Ivanek razposajenim dečakom: